

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tămăduirii

parohiaizvorultamaduiriiotosani@yahoo.com

izvorultamaduiriiotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tămăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

8 AUGUST 2021

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 32 (913) † ANUL 18

VINDECAREA PRIN CREDINȚĂ

- *Duminica a șaptea, Vindecarea a doi orbi și a unui mut* -
 Mentalitatea oamenilor de astăzi, dominată de raționalism, încearcă să găsească explicații logice, chiar și în cazul vindecărilor minunate. Omul nu mai are ochi să vadă minunea, totuși orice om sincer cu el însuși în primul rând, trebuie să recunoască limitele medicinei, pentru că, până la urmă orice vindecare poartă în sine lucrarea lui Dumnezeu. Acest lucru se poate deduce din faptul că nu medicina vindecă un organism, nu medicamentele tămăduiesc, ci cum spunea la un moment dat Părintele Cleopa: „*medicul taie și coase, dar Dumnezeu este cel care vindecă*”. Cine a sădit într-un organism această capacitate de a se refăce după o anumită boală sau operație, dacă nu Dumnezeu? De unde au putere medicamentele ca să lupte împotriva infecțiilor, dacă nu de la Dumnezeu? Nu au existat mai întâi leacurile și omul le-a descoperit folosul mai apoi? Și noi credem acest lucru și-l mărturisim și de aceea și cerem totdeauna mila lui Dumnezeu, zicând: „*Doamne miluiește!*”. Dacă medicina sau medicul ar reuși el de la sine să vindecă, cum ar face aceasta de vreme ce el nu se poate vindeca nici pe sine, și de ce nu îi vindecă pe toți, de ce așteaptă și el ca să vadă dacă organismul începe să se refacă, dacă medicamentele își fac sau nu efectul? Ar trebui ca medicul să posede o putere, o energie pe care să o transfere bolnavului, așa cum o are numai Dumnezeu, și prin ea să-l vindecă pe cel bolnav. De asemenea vedem că în cazul vindecărilor minunate făcute de Mântuitorul Iisus Hristos, pe baza credinței celor bolnavi, acest proces de vindecare este suspendat, bolnavul nu mai așteaptă o perioadă de timp ca să se refacă organismul, nu mai așteaptă efectul medicamentelor, ci tămăduirea este imediată, pe loc, la porunca lui Dumnezeu: „*După credința voastră, fie vouă!*”. Desigur că medicina de astăzi are în vedere numai organul din om care este bolnav, ea nu-l privește pe om ca persoană, ca făptură înzestrată și cu suflet, care el ar trebui mai întâi reabilitat, așa cum face Mântuitorul cu toți cei vindecați, mai întâi îi tămăduiește sufletește, de necredință, de îndoială, de păcat: „*Credeți că pot să fac Eu aceasta?*”. Abia după aceea, administrează vindecarea: „*După credința voastră, fie vouă!*”. De aceea mulți dintre medici ar fi buni veterinari, fiind pregătiți să trateze numai trupul. Dar și în cazul în care omul ar avea numai trup, nu tot Dumnezeu îl vindecă? Suferința ne curăță și ne izbăvește dacă o înțelegem corect. De aceea, dacă am fost bolnavi sufletește și ne-am vindecat, să nu ne mai întorcem la același fel de viețuire de până atunci. Să ne rugăm Doctorului sufletelor și al trupurilor noastre, Mântuitorului Iisus Hristos să ne vindecă de toate bolile sufletești și trupești. „*Doamne miluiește-mă, ca să Te văd în tot și în toate și să Te mărturisesc, prin viața mea!*”. Amin.

SPOVEDANIA

Trăind o viață în care existența lui Dumnezeu este vie în conștiință, nimic nu apasă mai greu decât păcatul, nimic nu te urmărește mai mult decât gândul vinovăției. Spovedania este acea lucrare tainică dumnezeiască în care Iisus Hristos, prin preotul-duhovnic iartă păcatele celui ce se mărturisește de bună voie, cu sinceritate și cu părere de rău pentru păcate. De Taina Spovedaniei au trebuință toți oamenii, mireni, clerici, episcopi, întrucât toți săvârșim mereu păcatul și suntem păcătoși cu toții. Condițiile cerute pentru a face o mărturisire

bună, celui ce voiește a se curăți de păcate și a primi iertarea lui Dumnezeu, necesită dorința celui credincios de a fi plin de sinceritate și de a urmări cu adevărat să

se scuture de noroiul greșelilor. Mergând în fața duhovnicului, credinciosul trebuie să aibă în vedere câteva elemente esențiale și anume: să fie pregătit sufletește pentru a-și descărca sufletul și ființa de toate păcatele, neascunzând vreunul din ele, neacuzând pe altcineva decât pe sine însuși. Pentru a nu uita vreun păcat nemărturisit, este bine ca păcatele să fie scrise pe o hârtie în ordinea gravității lor, reușind în acest fel de a le mărturisi cu mai multă ușurință și a ne dezbăra mai repede de povara lor. Deși preotul duhovnic are puterea de a lega și dezlega păcatele, el nu are darul atotștiinței; drept aceea fiecare credincios este dator ca singur să-și amintească și să-și mărturisească toate păcatele; el își este pârâș, el singur se judecă, el își descoperă rănilor și putreziciunile. Păcatele uitate, păcatele ascunse, păcatele nedelegate nu sunt iertate. Mai mult chiar, așa cum spune molitva spovedaniei, dacă se va ascunde vreun păcat, îndoite se vor întoarce împotriva celui nesincer în fața lui Dumnezeu, căci nu pe oameni îi mințim, ci pe Dumnezeu. După ce am făcut mărturisirea cu toată sinceritatea, cu părere de rău, cu hotărârea de îndreptare, să ne apropiem de Sfânta Împărtășanie cu frică și cutremur, dar și cu multă dragoste și încredere. Despre puterea Bisericii de a ierta și dezlega păcatele oamenilor, Mântuitorul o aseamănă cu cheile ce deschid porțile raiului. În Biserică se află cheile care deschid ușile raiului tuturor celor ce vor să se împărtășească de frumusețea cea nespūsă a raiului și să vadă strălucirea dumnezeirii. Cunoscând că avem prin Taina Spovedaniei un remediu și un medicament pentru însănătoșirea noastră trupească și sufletească, să alergăm cu grabire la acest izvor de sănătate și viață veșnică, după cuvântul Mântuitorului Iisus Hristos, care zice: „*Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi!*”.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: De ce vin atâtea nenorociri asupra oamenilor?

Răspuns: Cauza începătoare a oricărei nefericiri este păcatul. Din pricina multor păcate ne încercăm necazurile, trecem prin chinuri, pătimim suferințe, trecem prin boli, viețuim în agonie și tristețe. Dumnezeu i-a spus primei femei Eva, după neascultarea și căderea ei: „Voi înmulți mereu necazurile tale, mai ales în vremea sarcinii tale. În dureri vei naște copii” (Fac 3,16). Cum viermele care se naște din lemn mănâncă lemnul, la fel și tristețea care se naște din păcat, pierde păcatul, dacă este unită cu pocăința: „Întristarea după Dumnezeu aduce pocăință spre mântuire, fără părere de rău; iar întristarea lumii aduce moarte” (2 Cor. 7,10).

Întrebare: Cum putem să ne mântuim?

Răspuns: Știm cum putem să ne mântuim, dar din pricina trândăvelii noastre ne pierdem mântuirea. Mai întâi să păzim porunca Domnului: „Să-L iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Mt. 22; 37, 39). În această iubire se găsește mântuirea: „În aceste două porunci se cuprind toată Legea și proorocii” (Mt. 22, 40).

Întrebare: Ce rău vine din iubirea de arginți (bani)?

Răspuns: Sf. apostol Pavel spune că „iubirea de arginți este rădăcina tuturor relelor” (1 Timotei 6, 10). Și după aceea explică: „Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită și în cursă și în multe poftes nebunești și vătămătoare, ca unele care cufundă pe oameni în ruină și pierzare. Că iubirea de arginți este rădăcina tuturor relelor și cei ce au poftit-o cu înfocare au rătăcit de la credință și s-au străpuns cu multe dureri” (1 Timotei 6, 9-10). Furtul, răpirea, ținerea de minte a răului, dușmănia, invidia, uciderea, vin din iubirea de arginți. Din pricina ei se încalcă și legile firești și poruncile dumnezeiești. Iubitorul de arginți le face pe toate una cu pământul, așa cum vântul puternic, când cade deasupra mării liniștite, o tulbură până în adâncurile ei, amestecând nisipul cu valurile. Iubitorul de arginți nu numai că nu are prieteni, dar nici Dumnezeu, așa cum, din pricina patimii lui, este ca demonizat, așa cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur. Să ne amintim întotdeauna de cuvintele Domnului nostru: „Cât de greu vor intra cei bogăți în împărăția lui Dumnezeu! Mai lesne este cămilei să treacă prin urechile acului, decât bogatului să intre în împărăția lui Dumnezeu” (Mc. 10, 23, 25). De aceea, „având hrană și îmbrăcăminte, cu acestea vom fi îndestulați” (1 Tim 6, 8).

Întrebare: Care este bogăția cea adevărată?

Răspuns: Bogăția virtuților este bogăția cea adevărată. Având această bogăție, chiar dacă suntem lipsiți de bunurile materiale, le avem pe toate (2 Corinteni 6, 10). Bogățiile pământului, bunurile materiale, așa cum a zis Domnul, vor fi mâncate de rugină și furate de hoști (Matei 6, 19). Dimpotrivă, bogățiile cerului, virtuțile și faptele bune simt sigure, nici furtul nu le atinge, nici rugină nu le distruge (Luca 12, 33). Cele pământești aparțin pământului și rămân în pământ, unde mai târziu sau mai devreme se vor pierde, în timp ce bogățiile cerești aparțin cerului și rămân nestrucătoare în veșnicie. Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Vineri	14:00	Spovedanie
13 august	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
14 august	14:00	Spovedanie
Duminică	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
15 august	10:45	Program de bibliotecă

Program pentru copii și tineri

ZIUA	ORA	GRUPE ȘI ACTIVITĂȚI
Luni - Vineri	14:00 - 15:00	6 - 10 ani Ateliere de creație, filme, discuții, jocuri, desene, învățături, surprize
	15:00 - 16:00	10 - 18 ani Ateliere de creație, filme, amintiri, trăiri, învățături de la Maica Silvana

Vrăbiuța și cocostârcul

Pe marginea unui lac, pe ramura unei sălcii pletoase, o vrăbiuța își ciugulea penele. Pe lac, un cocostârc trecea maiestros ciugulind alene câte un peștișor, câte un mormoloc. Văzând vrăbiuța, îi zise cu îngâmfare:

- Vai tu, pe cât ești de mică și pricăjită, pe atât ești și de bleagă!

- De ce zici așa? îl întrebă cu sfială vrăbiuța.

- Stai pe creangă și-ți ciugulești penele, pe când aici, în apă, este o mulțime de hrană: peștișori, răcușori, mormoloci, ceva scoici și altele... Dar de... cum să vii aici să ai parte din toate astea, când tu nu ești în stare...

- Fiecare cu ce poate, răspuse modestă vrăbiuța. Eu nu pot să intru în apă așa cum nici tu nu poți să stai pe crenguța asta.

- Nu vorbi degeaba! Cum poți spune tu așa o jignire? Ia să vezi!

Și imediat zbură și se așază pe crenguța de lângă vrăbiuța. Dar, sub greutatea cocostârcului, crenguța s-a frânt, iar acesta a căzut, s-a lovit de pământ. Și-a frânt o aripă și un picior și s-a pornit pe țipete de durere. O vulpe de aproape, auzi văicărelile cocostârcului și veni iute, știind că-i rost de o masă îmbelșugată. **MORALA:** Nu-i de ajuns să fii mare și fălos, dacă nu ești mintos.

Un accident...

Într-o intersecție s-a produs un accident. Un ziarist care vroia să preia repede știrea pentru a o publica, nu reușea să vadă ce se petrece pentru că erau adunați prea mulți în jurul victimei. Pentru a-și realiza scopul, ziaristul a început să-și facă loc, strigând că este tatăl victimei. Ajuns în centru, a constatat cu uimire că victima era un măgaruș. **MORALA:** Cine se comportă ca un măgar, mai devreme sau mai târziu, tot se va da de gol înaintea tuturor că este un măgar.

Orbul și schiopul

Un om bogat a plecat pentru timp mai îndelungat de acasă, încredințând supravegherea livezii sale la doi servitori, unul schiop și unul orb, gândindu-se că aceștia nu vor fura. Văzându-se însă singuri, în lipsa stăpânului, orbul a luat pe schiop în spinare și astfel, conducându-se unul pe altul, au furat cele mai frumoase fructe din livadă. Când s-a întors stăpânul, a văzut paguba. Ei au încercat să se scuze, dar stăpânul le-a cunoscut înșelăciunea și le-a zis: „Împreună ați păcătuțit, împreună să fiți pedepsiți”. Așa este cu trupul și cu sufletul. Cel dintâi este orb, fără lumina minții, cel din urmă este incapabil să facă ceva fără membrele trupului. Dar împreună păcătuiesc și împreună primesc pedeapsa.